

"ИНТЕРНЕТ"

Пише:
Небојша
Кнежић

Торонто, јула 2008.

Још ономад, у доба Грка, Римљана а и много касније, рецимо у вакат Марије Терезије, Карађорђевића или Тита, потпуно је свеједно, ИНТЕРНЕТ-а није било, није му било суђено да се породи!

Па је зато срчани и издржљиви Филипидис морао да претрчи четрдесет и два километра како би послјије побједице над Даријем и Персијанцима, атињанима јавио радосну вијест, "ПОБЈЕДИЛИ СМО", а послјије пао мртав...

Хммм, каква штета, а да су само "имејлани", Грци би сазнали и почели славити а Филипидис би био живи херој. И зато су добре и лоше вијести касниле неколико хиљада година а онда изненада добијамо шансу да све то некако надокнадимо, јер коначно, правда је успостављена, ИНТЕРНЕТ је постао дио нас и наше свакодневнице. Ништа више није далеко, ништа више није тајна...

И због тог кашњења је моја тетка Ђуја Зелић цијели живот "сурфала" са овцама и вуковима. Е а да је имала интернет, упознала би некога, "имејлала" би му и примала "маилове", дружила би се, можда би се њена слика и слике њених оваца вртиле и блејале по "face book-у" и којекваким "блоговима".....

Та моја данас већ покојна тетка, честита и храбра жена, највећи дио свога живота живјела је потпуно сама, краву Бисаву, овце, вукове, по којег планинског међеда и старог олињалог пса који би послјије свога угинућа остављао чувавог и лијеног насљедника, не раћунамо, као ни мало јато кокошију и неколико кабастих мачака....

И прије него би зора отворила снене очи Ђуја је јагмила стрњицама и ливадама, према извору Прдукало, све вичући, хајаа,,хоојесе. Вукови у дубини грмечке шуме само су се облизивали и припремали да јој и тога дана лапе бар једну овцу, јер имала их је преко двјесто комада! У подножју Козјена, одмах испод Мачије греде, мало ниже од Гециних брина, низ стрмо, на плећини чиче Миладина са својим стадом чекао ју је старина, пастир Цвијо па би онда удвоје...

Овце паметне, знају пут а они за њима преко мирисна поља, Цвији у руци нож којим дјеље неког дрвеног врага а Ђуја преслицу не испушта из руку док јој из уста вири прамен овчије вуне коју суче....

Рипачки кланац се неравно протезао испод хргарских врхова и дубока тишина оближње шуме и драга зараслих травурином, само је халапљивим овцама појачавала апетит и зато би пасле цијели дан без одмора. И док Цвијо и Ђуја из пастирских зобница ваде по комад кукурузе и ужеглог сира из даљине се чује повик поштара Лакоте који грлатим гласом објављује да Ђуја има "маил".

Она му се одазивље и иде у сусрет. Он јој предаје поштанску дописницу са печатом Сарајева коју јој је послала моја мајка. Када сам једном питао маму, "а зашто шаље те пугаве дописнице а не сјајне и блештаве разгледнице, одговорила је "па зато што су јефтине, није важно како изгледају, него ко их шаље и шта на њима пише"

Моја мајка би на "replay" (одговор) чекала и по три мјесеца а онда би поштар Узеир, тражио муштук, чашицу шљивовице, за хабер са далека Гмеч.

Када сам био војник пјешадинац, у лето 1979, на писти војне касарне у Нашицама построје нас капетан Бајић и Марковић а онда пошто нас половицу пошаљу на поновно бријање и чишћење ципела,

стриц, кум или брат у далекој Канади, Аустралији или хладној Шведској не мора да чека поштара, већ, подбуо, рапчупан и у гаћама, зијевајући чита на екрану да се крава сретно отелила и да кокошке нешто слабије носе али да су супе од њих још увијек укусне. И остале вијести га онако усамљеног, поспаног и од тешког посла изнуреног нарочито радују, на примјер да је у земљи Србији и ако је пола становништва без основне школе у само прва три мјесеца ове године продато преко сто хиљада компјутера!?

Годпоћица Деса у својим зрелим, најбољим тридесетим још увијек неудата, хмм! Решимо и то, не треба губити наду. Ту је "интернет". Док дође са посла пали "моторе" све могуће справе и успут, залагајући

око силних мушких понуда па за сваки случај пошаље још два, три "атачмента" својих слика из млађих дана на различите адресе и гле, у рекордном времену један од тих даса, "имејла" са пуно жара, захтјевајући да му пошаље фотографију цијелога стаса а ако је икако могуће,,,"к'о од мајке" ил'макар у купаћем костиму. Она се онда баца на оне старе кутије од ципела небиле у некој од њих пронашла себе у бикинију,,,"ихааа хааај,,,"сјећа се да се сликала на једној од оних средњошколских екскурзија.....

И док вријеме лети и године пролазе сада већ старији момак, Периша који је прешин'о четири банке још увијек сједи испред свога "прозора у свијет" и своју чежњу и мужјачки зов претаче из набреклих вена у којима кола узаврела крв добростојећо-изгледајућег нежење у електронске вене које га спајају са љепотицама широм планете. Пун је љубавног заноса и слана па сатима миче "мишом" док му са лица не силази осмијех задовољеног мушкарца!

Пиши сине, пишиии", каже на српском језику како би га цијели свијет разумио, погурени старчић сину који га испраћа на аеродрому Пеарсон у Торонту овог лета. И док старина замиче иза пасошке контроле, син се продера, "док дођеш иди код комшије Стеве, његова кћерка Милева у својој соби има интернет, е па ја ћу имејлати а она нека ти прочита, и слике ћу ти послати"

Старац застане, чепа се по глави и вели, "а ако ћеш ми слати слике па напиши и пар речи руком" "ма интернетом тата, интернетомом!" на сав глас ће син оцу. Старац само слегну раменима и изгуби се у гомили путника

Сједим сам поред језера Lake Ontario, драге успомене ми се читају на лицу кога обасјава прољетно сунце. Видим своју тетку Ђују, упртила вучију па пробија пртину према извору Прдукало. Разбија лед а онда дрвеном кутљачом сипа студену воду. У даљини ненапојена крава Бисава муче и тако надгласава блејање гладних оваца којима још није положила сијено. И док са пуном вучијом гази пртиницом журећи да умјеси тјесто за хљеб, испред мене застаде једна "покрупна" канадска "цогерка" јер јој је зазвонио мобилни. Задихано сједе на клупу а онда пошто је прочитала "имејл", истога момента "риплаја" Надвирим се и док задихано дише, прочитам на дициталном скрину.

"Нашао сам вас под шифром, "манекенка" и поводом тога вам се јављам....."

И док весело устаје поново хватајући залет, њено стењање се губи у даљини заједно са стотињак килограма колико је вагала. Хммм, шифра "манекенка", а тај тамо, ма и он је сигурно неки "манекен", јер ИНТЕРНЕТ ти је чудо, ЧУДО НЕВИЂЕНО.....

♦

А затим се и те како задевера

нестрпљиво чекамо на подјелу поште коју држе у рукама. Мислимо и надамо се да у свакој од тих коверти има по која црвена стоја, јер ако је нема како би онда послјије дневног занимања у војничкој кантини испијали пива и јели чоколадне наполитанке.

А ДАНАС У ОВА "МОДЕРНА ВРЕМЕНА" РАЗОЧАРАНО СЕ ПИТАМ КАКО БИ ЈЕДНУ ЦРВЕНУ СТОЈУ БИЛО КОЈА ЗАЉУБЉЕНА ДЈЕВОЈКА МОГЛА ПОСЛАТИ СВОМЕ ВОЈНИКУ "АМАЙЛОМ", како би то језиком овлажила поруку и чврсто је запечатила па да ова безбједно стигне у војничке руке, зар "маусом"!!?

Коначно и за сва времена, више се не пишу писма, разгледнице а поготово не оне кокузне дописнице са утискутом марком, сада се одапиљу поруке, клик на "миша" и твој

свој на брзину спремљени оброк кличе "маусом" као некада вила преко гора у оној народној пјесми, све пребире по сајтовима на којима се нуде пријатељства и бракови....

Не може да омане, ту су и слике мушкарчина као и њихови детаљни описи. Скаче са једнога на другога и никако да се одлучи, јер сви су перфектни. Углавном добро зарађују, здрави су и педантни. И ако су "упрцали" педесету, женили се нису јер су се усавршавали како би боље зарађивали а сада када су стали на ноге, па вријеме им је...

"Имејла" једноме и себе за сваки случај подмлађује за пет, шест година тако што му шаље слику од ономад а и прешућује да је већ невјенчано живјела са неколицином,,,"ма никад их није вољела, најрадије би да заборави те ружне епизоде